

Theater: Na de dood is er...toneel!

Knack Focus, woensdag 26 september 2012

Els Van Steenberghe

The Play = Sommige dingen (vallen in het water)

Gezelschap = BRONKS

In een zin = Onvolmaakt, moedig theater dat bovenal een ode is aan de kinderfantasie én een jaap in de ziel slaat.

Hoogtepunt = Wanneer Wolf zich vol deodorant spuit (om te ruiken zoals zijn overleden vader altijd rook), wordt het muisstil in de zaal. Wanneer mama haar 'geurige' zoon dicht tegen zich aan trekt, lijkt het even of papa weer onder hen is... Dat is de zinderende magie van het theater.

Score = * * *

Quote = 'Ze kennen elkaar zo door en door. Bieden elkaar een luist'rend oor. Verbonden door een innerlijk spoor. Eensgezind een engelenkoor.'

Tjsak! Wanneer de dood een geliefde uit je leven ruikt, klieft het verdriet een jaap in de ziel. De meeste mensen plooiën zich omheen die jaap. Tot de wonde geheeld is. Niet bij de familie Verniers. Nadat Roel Verniers de strijd tegen kanker verloor, kropen echtgenote (en actrice) Clara, dochter Anaïs en zoon Wolf heel dicht bij elkaar in het grote bed. Tot het stilliggen begon te vervelen en ze de matras tot toneelvloer maakten.

De slaapkamer werd een ruimte waar hun Roel meer levend dan dood was. Ze speelden de grappigste maar ook de liefste of meest markante trekjes van hun papa/man na. 'En als we dat nu eens op een écht toneel zouden brengen?', vroegen ze zich af, deels aangemoedigd door Oda Van Neygen (artistiek leider BRONKS).

Makkelijker gezegd dan gedaan. Clara verpakte hun verhaal in een fabel over vier zilvermieren. Sinds afgelopen weekend staan die resterende 'zilvermieren' op een scène die als een reusachtig bed oogt. Ze brengen er een stuk dat geen toneelstuk is. Het is eerder een stuk leven – dus: onvolmaakt, bruto en rafelig – dat tot een uur intieme emoties, live muziek en ontladende grappen gecondenseerd is. Dit is theater zoals het in lang vervlogen tijden bedoeld was: als ritueel om een taaie brok leven te verwerken en te plaatsen. Degenen die nu zuchtend denken, 'Och god, therapeutisch theater waar enkel de acteurs wat aan hebben...': *Hold your horses!* Het is toch iets meer dan dat. *Sommige dingen (vallen in het water)* is wat A. F. Th. Van der Heijdens *Tonio*

en Judith Van Istendaels *Toen David zijn stem verloor* zijn: fragiele kunst die groeit uit een jaap in de ziel. Dit stuk is vooral een ode aan de levenskracht en de humor van kinderen die net daarom dé sparringpartners van volwassenen zijn. Ook al wil mama Clara liever onder de lakens (of de piano) verdwijnen, de kinderen houden haar staande. Letterlijk én figuurlijk. Ze zingen de lievelingsliedjes van hun vader. Niet huilend maar lachend. Met dank aan de musicerende kompanen van The Ambush Party.

Het verhaal over vier mieren wiens huis in een storm terechtkomt, vormt de pro- en epiloog van dit 'toneelbed' waarin Clara, Anaïs en Wolf – al spelend als kinderen en voortgedreven door de muziek –beelden maken die glanzen van verdriet en glinsteren van overlevingslust. En sommige beelden – het laken dat vanzelf tot een foetusvormig wezen oprolt, de muzikanten die een erehaag vormen of het ballerinaatje dat ondanks alles blijft dansen in de hoop dat papa het ziet – klieven een jaap in de ziel: *tsjak!*